

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและ ประเทศสาธารณรัฐออสเตรเลีย
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศสาธารณรัฐออสเตรเลีย

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่
เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐ
หนึ่ง หรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริการส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้และจากทุน ภาษีที่พึงเก็บที่จัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น จากทุนทั้งสิ้น หรือจากองค์
ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์
ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่
  - ในกรณีประเทศไทย
    - ภาษีเงินได้
    - ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม และ

(3) ภาษีบำรุงท้องที่ (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) ในกรณีประเทศออสเตรเลีย

(1) ภาษีเงินได้ (die Einkommensteuer)

(2) ภาษีบริษัท (die Körperschaftsteuer)

(3) ภาษีอำนาจการ (die Aufsichtsratsabgabe)

(4) ภาษีทุน (die Vermögensteuer)

(5) ภาษีทรัพย์สินที่เก็บจากผู้ตาย (die Abgabe von Vermögen ; die der Erbschaftssteuer entzogen sind):

(6) ภาษีเก็บจากวิสาหกิจการค้าและอุตสาหกรรม รวมทั้งภาษีที่จัดเก็บจากจำนวนค่าจ้างทั้งสิ้น (die Gewerbesteuer einschließlich der Lohnsummensteuer)

(7) ภาษีที่ดิน (die Grundsteuer)

(8) ภาษีเก็บจากวิสาหกิจเกษตรและการป่าไม้ (die Abgabe von land-und forstwirtschaftlichen Betrieben)

(9) การบริจาคจากวิสาหกิจเกษตรและการป่าไม้ให้แก่กองทุนเพื่อความเสมอภาคของการรับภาระทางครอบครัว (die Beiträge von land-und forstwirtschaftlichen Betrieben zum Ausgleichsfonds für Familienbeihilfen)

(10) ภาษีเก็บจากมูลค่าของที่ดินที่ว่างเปล่า (die Abgabe von bodenwert bei unbebauten Grundstücken)

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญที่เก็บจากเงินได้หรือจากทุนซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งให้แก่กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่สำคัญ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษี อากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2

บทนิยาม

ข้อ 3
บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำ อาณาเขตของ ราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนด หรืออาจกำหนดในภายหลัง ให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้

(ข) คำว่า "ประเทศออสเตรีย" หมายถึง สาธารณรัฐออสเตรีย

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทย หรือประเทศออสเตรียแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดก บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยใดซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีออสเตรียแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาใด ๆ ที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้ บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฌ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดย วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีที่เรือหรืออากาศยานนั้นดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน ที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศออสเตรีย หมายถึง รัฐมนตรีสหพันธ์ว่าการกระทรวงการคลัง

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในที่นั้นจะมีความหมาย ซึ่งคำนั้นมิอยู่ตาม กฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียนบริษัท สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใดซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้นเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น หรือทุนที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นมีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดา นั้น ไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าเป็นผู้มี ถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐหนึ่งรัฐใด ให้เจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขโดยความตกลงร่วมกัน

3. โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลซึ่งมิใช่บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐคู่สัญญาแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5 สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะรวมถึงโดยเฉพาะ

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่มีการขุดใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

(ช) ที่ดินก่อสร้าง โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบ หรือโครงการติดตั้งหรือกิจกรรมตรวจสอบเกี่ยวกับการนั้น หรือการจัดให้มีการบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยผ่านลูกจ้างหรือบุคคลอื่น ทั้งนี้ ที่ดินโครงการหรือกิจกรรมในลักษณะนั้นมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกันแล้วเกินกว่าหกเดือนภายในระยะเวลาสิบสองเดือน

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาจัดแสดงหรือส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูป โดยอีควิสาหกิจหนึ่ง

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมซื้อ สนเทศให้กับวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือการสนับสนุนสำหรับวิสาหกิจนั้น

4. บุคคล (นอกจากนายหน้า ตัวแทน การค้าทั่วไป) หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 ผู้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อขายหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ข) บุคคลนั้นจะได้เก็บรักษาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นและ ดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำหรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้าตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระในกรณีบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตนเพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ตัวแทนหนึ่งใดจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าหากว่าตัวแทนเช่นว่านั้น ได้ดำเนินกิจกรรมในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้เกี่ยวกับวิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐนั้นหรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทน ซึ่งมีได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ตามความหมาย ที่ปรากฏอยู่ในวรรค 5

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง.

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากกำไรหรือการเช่า) อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ ไม่ว่าในกรณีใดคำนี้จะรวมถึงทรัพย์สิน อันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเกี่ยวกับใน อสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่นส่วนเรือเดินทะเล เรือและอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวข้างต้น เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งแต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจะถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละที่แน่นอนของยอดขายรับของวิสาหกิจหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้นในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยอาศัยมูลฐานที่อาจจะเป็นประเพณีดังกล่าว อย่างไรก็ตาม วิธีที่เลือกใช้ต้องเป็นไปในลักษณะที่ผลอันเกิดขึ้นเป็นไปตามหลักการที่กำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้เงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีเงินได้หรือกำไรรวมถึงรายการเงินได้ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ แห่งอนุสัญญาฯ ในกรณีนั้นบทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้
8. คำว่า "กำไร" ที่ใช้ในข้อนี้รวมถึงกำไรที่ได้รับจากการเข้าร่วมเป็นหุ้นส่วนที่ไม่มีส่วนจัดกิจการงานโดยตรง (Stille Gesellschaft) ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของออสเตรีย.

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้แก่ภายีได้ในรัฐนั้นเท่านั้น
2. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจแก่ภายีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งแต่จะลดภายีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภายีที่บังคับจัดเก็บ
3. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่มชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจซึ่งประกอบการขนส่งทางเรือและทางอากาศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุน ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วม โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุน ของวิสาหกิจของ รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีกรวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์ หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใด ๆ ที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุผลแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและ แก่ภายีได้ตามนั้น

ข้อ 10
เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัท ไม่รวมถึงห้างหุ้นส่วน ซึ่งถือหุ้น โดยตรง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทแรก ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ในกรณีของประเทศไทย

(1) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรม

(2) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่น

(ข) ในกรณีของประเทศออสเตรเลีย ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. (ก) คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงินหรือสิทธิในหุ้น โดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องหนี้ อันมีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" หมายถึง

(1) กิจการใด ๆ ซึ่งประกอบ

1.การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป

2.การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธาและการต่อเรือ

3.การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ ก๊าซ หรือการส่งน้ำ หรือ

4.การเกษตร การป่าไม้และการประมง และการทำไร่ทำสวนและ

(2) กิจการอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน ทางอุตสาหกรรมและ

(3) กิจการอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจประกาศให้เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อ ความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการ การถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ทราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือทราบเท่าที่ การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วย กำไร หรือเงิน ได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้ที่เปลี่ยนแปลงการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดจากการบังคับจัดเก็บภาษีเงินได้ในการแบ่งสรรกำไรตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐ หนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ถ้าผู้รับดอกเบี้ยเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ ทั้งปวง)

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 อยู่ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐนั้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดย

(1) รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือ

(2) ในกรณีของประเทศไทย "ธนาคารแห่งประเทศไทย" และในกรณีของประเทศออสเตรเลีย "ธนาคารแห่งชาติ ของประเทศออสเตรเลีย" หรือ

(3) สถาบันการเงินใดที่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมด ซึ่งอาจตกลงเป็นคราว ๆ ไประหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมีส่วนประกันจำนองหรือไม่ และ ไม่ว่าจะมีส่วนร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และ โดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งค่าพรีเมียมและราคาอันคิดพันอยู่กับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายอากรของรัฐบาลผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งดอกเบี้ย นั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับ แล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ดีตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ถ้าเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งภายใต้เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
3. คำว่า "สิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการจำหน่าย หรือการให้เช่า ภาพยนตร์ หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง พัง สุนทรศิลป์หรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
5. จะถือว่าคำสิทธิเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ดีตามในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายคำสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐนั้น คำสิทธิเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น คำสิทธิที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงการ ใช้สิทธิ หรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 13

ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สิน

1. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ระบุไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการวิชาชีพ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร(โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จากการจำหน่าย โอนเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศหรือสงหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. ผลได้จากการขายหรือโอนหุ้นหรือหลักทรัพย์อื่น ๆ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่หุ้นได้ถูกขายหรือลูกหนี้ของหลักทรัพย์ที่ถูกขายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
5. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใด ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1,2,3 และ 4 ของข้อนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมเช่นว่านั้นกระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระที่กระทำขึ้นภายในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่น ๆ ที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมิให้เก็บภาษีในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้า
  - (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 90 วัน ในปีรัษฎากรที่เกี่ยวข้องและ
  - (ข) ผู้รับมิได้มีฐานประกอบการประจำในรัฐอีกรัฐหนึ่ง
  - (ค) เงินได้มิได้ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจ หรือสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอนรวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการวิชาชีพที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16,17,18,19,20 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้น

ไว้แต่ว่าการจ้างงานนั้นได้กระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วันในปี รัษฎากรที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่ง หรือสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 14 และ 15 อยู่ เงินได้ที่นักแสดงสาธารณะ อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี ได้รับหรือที่นักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งได้มีการแสดงกิจกรรมเหล่านั้น

2. ในกรณีการเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเองแต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 อยู่ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำอยู่

3. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 7 อยู่ ในกรณีที่กิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค 1 ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้น ได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญา

อีกรัฐหนึ่งรวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเช่นว่านั้นขึ้น

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช่บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือนค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งนักแสดงสาธารณะหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้แสดงในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าเงินที่จ่ายนั้นตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือแก่สถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่าย โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การ นั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าการบริการได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดาเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

2. บทบัญญัติของวรรค 1 ของข้อนี้ จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนที่สมาชิกของคณะผู้แทนถาวรทางการพาณิชย์ต่างประเทศของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งด้วย

3. (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนซึ่งก่อตั้งโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดา ในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการ หรือองค์การนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

4. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจซึ่งดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในทันทีทันใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกก็เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือ โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัย โดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การ รัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกที่เก็บจาก

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียนการค้นคว้า วิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง

(2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

(3) เงินได้ ซึ่งบุคคลนั้นได้รับจากการจ้างงาน ซึ่งได้กระทำในรัฐนี้ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการฝึก อบรมภาคปฏิบัติเป็นเวลาไม่ยาวนานกว่า 6 เดือน ในปีภาษีใด ๆ

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในทันทีทันใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษา อื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้นให้ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือวิจัยเช่นว่านั้น

2. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินที่ได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นนั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อสาธารณประโยชน์และมีใช้เพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือบุคคลอื่นใดเป็นสำคัญ

ข้อ 22

ขบจ่ายด้านบุคคล

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ที่มีได้ระบุไว้ในข้อก่อน ๆ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่เฉพาะเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นถ้าเงินได้มิได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

บทที่ 4

การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ 23

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ค้างที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ หรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำที่ใช้ในการประกอบบริการวิชาชีพ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
3. เรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานเช่นนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. องค์กรประกอบอื่นใดทั้งปวง ของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

บทที่ 5

วิธีการจัดภาษีซ้อน

ข้อ 24

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งจะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีอากรจากเงินได้หรือจากทุนในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญานี้
2. ในกรณีของประเทศไทย ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน ดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศออสเตรีย ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีสำหรับทุนเช่นว่านั้น

(ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศออสเตรีย ประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นส่วนหักออกจากภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น เป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศออสเตรีย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศออสเตรีย

3. ในกรณีของประเทศออสเตรีย ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน ดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรียเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศออสเตรียจะยกเว้นภาษีสำหรับทุนเช่นว่านั้น

(ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรียได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศออสเตรียจะยกเว้นภาษี ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ค) และ (ง) ของวรรคนี้ สำหรับเงินได้เช่นว่านั้น แต่ในการคำนวณภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น อาจใช้อัตราภาษีซึ่งควรจะใช้ได้ถ้าเงินได้มิได้รับการยกเว้นนั้น ไม่ได้รับการยกเว้นมาก่อน

(ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรียได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 8, วรรค 2 ของข้อ 10, วรรค 2 และ 3 ของข้อ 11, วรรค 2 ของข้อ 12 และวรรค 4 ของข้อ 13 อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศออสเตรียจะยอมให้ถือเป็นส่วนหักออกจากภาษีออสเตรียที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น เป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศไทยอย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีออสเตรียส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศไทยตามข้อบังคับของอนุวรรคนี้ ภาษีที่จ่ายจากเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิในประเทศไทย ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายไปในอัตราร้อยละ 25 ของจำนวนเงินได้ทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้อง

(ง) แม้จะมีบทบัญญัติของอนุวรรค (ค) อยู่ เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศออสเตรีย ซึ่งถือหุ้นโดยตรงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทที่จ่ายจะได้รับการยกเว้นภาษีในประเทศออสเตรีย

บทที่ 6

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 25

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เสียภาษีอากรใด ๆ เกี่ยวกับ การนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐ

อีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 1 อยู่ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับแก่บุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐอีกด้วย

2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่า ซึ่งภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่จะให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผันและการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี เนื่องจากมีสถานะเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบต่อครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
3. นอกจากในกรณีทีบทบัญญัติของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 1/ หรือวรรค 6 ของข้อ 12 ใช้บังคับดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายอื่น ๆ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้นจะหักลดหย่อนได้ตามเงื่อนไขเดียวกัน เสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกในทำนองเดียวกัน ทั้งนี้ในใด ๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่มีต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้นจะหักลดหย่อนได้ เสมือนหนึ่งว่าหนี้สินเหล่านั้นเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมด หรือบางส่วน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 2 อยู่ บทบัญญัติของข้อนี้ จะใช้บังคับแก่ภาษีทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ 26

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผล หรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลนั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายภายในของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม หรือถ้าเรื่องราวของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้บังคับของวรรค 1 ของข้อ 25 ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบุคคลนั้นเป็นคนชาติ กรณีนี้ต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจผู้มีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญาฯ นี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจปรึกษาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฯ นี้ด้วย

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยผ่านทางคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 27

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การอนุวัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯ นี้ หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายแห่งอนุสัญญาฯ นี้ ตราบเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญาฯ นี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้นและจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายแห่งอนุสัญญาฯ นี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อจุดประสงค์เท่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลโดยเปิดเผย หรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพหรือกรรมวิธี การค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

ข้อ 28

ตัวแทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่กงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาฯ จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของตัวแทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญาฯ จะได้รับการสัตยาบัน และจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงเทพฯ โดยเร็วที่สุด
2. อนุสัญญาฯ ให้เริ่มใช้บังคับในวันแรกของเดือนที่สามถัดจากเดือนที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ จะมีผลใช้บังคับ
  - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทย สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
  - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีออสเตรเลีย สำหรับปีรัษฎากรใดที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 30

การเลิกใช้

อนุสัญญาฯ จะคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญาฯ ได้ โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่งทราบ โดยทางการทูต ในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ของปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่อนุสัญญาฯ เริ่มใช้บังคับในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาฯ เป็นอันเลิกมีผลบังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทย สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีออสเตรเลีย สำหรับปีรัษฎากรใดที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญาฯ นี้

ทำกันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1985 เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

(ลงนาม) พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา
(สิทธิ เสวตศิลา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับสาธารณรัฐออสเตรีย

(ลงนาม) รูดอล์ฟ บ็อคเนอร์
(รูดอล์ฟ บ็อคเนอร์)

เอกอัครราชทูต